

SABADELL FEDERAL

Setmanari porta-veu del Partit Federal

Redacció i Administració: Jardí, 7 i 9

Els originals no's tornen.

Dels articles ne son responsables els seus respectius autors.

SUBSCRIPCIÓ MENSUAL 50 CÉNTS.

NOMBRE SOLT 10 »

La supressió del impost de consums

III

Un altre aspecte ofereix la Llei de Supressió del Impost de Consums i sa aplicació a nostra ciutat que, sense interessar tant a la opinió pública com l'aspecte econòmic, del que parlàrem en el número prop-passat, revesteix tanta o més importància que aquell, ja que dependeix directament d'aquest, i es l'aspecte financer, o siga el resultat que la transformació tributaria ha de donar a la Hisenda Municipal.

Aquest aspecte, del que avui ens anem a ocupar, es el que amb preferència han de tenir en compte els que porten la direcció i administració dels interessos comunals, doncs sense deixar ben assegurats els ingressos que han de nodrir la Hisenda Municipal, seria temerari empendrer una reforma econòmic-oficial de caràcter local, com és la que'ns ocupa, perquè com que precisament ha de descansar sobre de la mateixa Hisenda Municipal, no están aquesta ben assegurada, aquella cauria inevitablement.

No cal dir, doncs, que la Ponència encarregada d'estudiar la conveniència o no conveniència d'anar a la supressió del impost de consums, avans no ha pres la resolució d'aconsellar a l'Ajuntament que es pod empendrer aquesta reforma, ho ha estudiat amb aquell deteniment i cuidado que assumepte tan important requereix, com se podrà veure pels següents dats:

Com a punt de mira pel corresponent estudi s'ha escullit el presupost del últim any per ser el més gros que s'ha fet fins ara, fora el d'aquest any que encare no s'ha acabat, i importa 1.085,694 pessetes.

Les càntitats que ingressaren a la caixa comunal l'any últim per diferents conceptes, treta la que havia d'ingressar per consums, importaren 516,581 pessetes, quina suma no es d'esperar que s'alteri en sentit de disminuir, perquè si aquesta cantitat va recaudar-se ja l'any prop-passat transcorrent amb normalitat, aquest any ha de ser amb augment, perquè si l'ingrés va aparellat amb la via ascendent que fa la població, lo més probable es que aixís sigui.

Els ingressos que tindrem amb els arbitris nous substitius del impost de consums, serán:

1. El del impost de inquilinat que donará 170,300 pessetes, senyalant el pago del 15 % a 89 cases que es calcula paguen un lloguer, o pagarien les que siguin propies, de 1,501 pessetes per amunt; el 12 % a 88 cases de un lloguer de 1,001 a 1,500 ptes.; el 10 % a 307 cases de un lloguer de 501 a 1000 pessetes; el 8 % a 1000 cases de un lloguer de 301 a 500 pessetes; el 6 % a 3.170 cases de un lloguer de 251 a 300 ptes.

Quedarán 2.200 cases que no pagarán impost de inquilinat per tenir un lloguer de casa que no passa de 250 ptes. anyals.

2. El recàrrec del 19 % sobre la contribució industrial i comercial, donará 56,374 pessetes; aquesta cantitat es la proporcional a la que avui ja es recauda amb el 13 % sobre de la mateixa contribució.

3. El recàrrec del impost del gas i electricitat donará 30,000 pessetes; calculada aquesta cantitat sobre els llibres de les companyies de gas i electricitat de la ciutat, doncs, si a l'Estat donen dites companyies en un any 60,000 pessetes pel 17 % que hi te carregat, nosaltres en cobrarem 30,000 carregant-hi un 8 i mig per 100.

4. Imposant el 10 % del timbre sobre els bitllets d'espectacles públics es recaudarán 14,000 pessetes, que el promig de varis anys que ve cobrant de Sabadell l'Estat tenint carregat igual impost, perquè encare que lo que's cobra actualment es el 15 %, el 5 % restant es per nodrir la caixa de la Junta local de Protecció a la infancia.

5. Es recaudarán 10,000 ptes. del 5 % del arbitri sobre solars per edificar; com que ara ja es cobren 4000 ptes. per igual concepte, aquest mateix impost ha servit de base per a calcular l'altre, poguent assegurar que está fixat sobre ferm.

6. Les patents que s'establiran per a la venda de begudes espumoses, espirituoses i alcohóliques, se suposa que donarán 5,000 pessetes, calculat el consum que d'elles es fa a Sabadell i tenint al davant les factures que per aquestes materies han pagat durant l'any els principals restaurants, fondes, cafés i establiments que més ne venen.

Afegeixin a aquestes cantitats les 90,128 pessetes que importa el 20 % de les quotes al Tresor per contribució industrial, comerç, territorial i riquesa urbana, que l'Estat cedeix als Ajuntaments capitals de provincia i poblacions assimilades que tenen suprimits els consums, sumarán 375,802 pessetes que, amb les 516,581 que importen els altres ingressos, farán un total de 892,383 ptes., cantitat que compararem amb el presupost del any passat, no sens avans treurer d'ell les 196,438 ptes. que anyalment es paguen al Estat pel cupo de consums, qual cantitat, suprimint-los, no la tindrem de pagar, essent aixís que el presupost quedarà reduït a 889,256 ptes. que, comparades amb les 892,383 que importarán els ingressos que hem senyalat, encare quedarà un remanent de 3127 ptes. que, si be es una cantitat insignificant per a respondrer a les partides fallides que sempre es produeixen, no hem tingut en compte per res les cantitats que s'estalviarán amb la amortització que natu-

ralment anirà venint en el personal del ram.

Qui haigi confeccionat presupostos municipals, no dic a Sabadell, sino en qualsevol altra població d'Espanya, que digui si els calculs en que's basen els seus ingressos, ofereixen més probabilitats d'efectivitat que els anotats com a base del avant-projecte de presupost eliminant l'impost de consums; fent comparació amb els de nostra ciutat, podem assegurar que anant malament els nous no anirán pitjor que els vells, ja que de ells s'haurá fet desaparèixer aquell sistema d'ingressos que ocasionava fossin sempre ilusoris els mateixos, que es lo que demostrarem en el nombre vinent, a la vegada, per a que els sabadellencs es fassin ben be càrrec de lo que actualment és la Hisenda Municipal, i lo pitjor encara que seria si anavem paulatinament a la supressió del impost de consums tal com la Llei disposa que hi vaigin totes les poblacions secundaries, i una vegada conegut aixó es convencerán de lo necessari i convenient que és el suprimir-los nosaltres tots d'un cop i desseguida.

J. LLAGOSTERA.

Al margen de la vida

En torno de un artículo

Un artículo de Marcelino Domingo, hablando sobre la destitución de Unamuno, nos ha hecho poner, como vulgarmente se dice, «los pelos de punta». Si nosotros no hubiésemos puesto en las luchas toda la virilidad de nuestra juventud; toda la pasión de nuestra alma; todo el fuego de nuestra vida inquieta y ardorosa de luchadores, sería necesario que sepultáramos para siempre las notas agresivas y violentas, demoledoras y anarquizantes, al abismo de las desesperaciones clandestinas.

La mueca del desdén, de escepticismo, nos inquieta; nos irrita. El *individualismo* atroz, ha dejado huellas profundas en el alma de la opinión pública. Ya nadie siente nada: la insensibilidad de la opinión ha hecho que se agotaran las grandes actitudes y los bellos gestos. Hasta los jóvenes nos hemos contagiado del márchamo indigno, como si no hubiese salvación para nuestro país: como si fuera castrada el alma de la voluntad y el espíritu.

Da tristeza, contemplar el espectáculo del momento. Hasta el mismo Unamuno, con un gesto que en estos momentos le enaltece, arroja a la cara de la multitud el siguiente trallazo: «Peor que la beocia caciquil de arriba, —de muy arriba,—es el ambiente de cobardía y de pordiosería de los de abajo». Y tiene tiene razón Unamuno. Y también la tiene Marcelino Domingo, cuando proclama en alta voz el cambio de procedimiento a seguir, aunque nos impulse a deshacer la obra empezada...

Nada de literatura, que solo ha servido para la *toilette* de los sensibleros; nada de discursos que solo han servido para encumbrar a cuatro porqueros incultos; nada de eso. Un escritor que es joven, y que ha profundizado a través de la literatura y a través de la vida, nos lo dice con cierto dejo de amargura y desesperación.

Oíde:

«Nos falta coraje. Pero no coraje que se vaya por la boca o por la pluma; no coraje que se traduzca en artículos o en discursos. No. Nos falta coraje de verdad. Coraje que llegue a los puños, que derribe materialmente al contrario; coraje que pueda producir o que produzca sangre. Es doloroso escribir así; pero es necesario escribir así. En un país donde sin merecimientos sin prestigio, sin personalidad, se puede pasar del comedor que describe Ortega y Gasset a un Ministerio; en un país donde se puede llegar así arriba y una vez arriba clavarse en el sitio sin cuidado a los requerimientos de la justicia, de la libertad, de la cultura; en un país donde los peores pueden llegar y llegan a las cumbres, el coraje ha de ser violento.»

Marcelino Domingo, lo confiesa, sinceramente; y los jóvenes deben aprovechar la lección. En España, no es posible otra cosa. Debe prevalecer forzosamente el imperio del coraje. Solamente las voluntades sinceras, los espíritus fuertes, pueden llevar a cabo la transformación social de nuestro país.

Cuando no sea contestar la violencia de los de arriba con la violencia de los de abajo; cuando no demos al coraje que surge del espíritu, la libertad de exteriorización, para que no se nos quede atravesado en la garganta; mientras no demos acción violenta a nuestros puños cuando se crispan de rabia, los enemigos vivirán tranquilos, y nosotros seremos, eternamente, objeto de mofa y escarnio. No podemos andar con los enemigos, en paliativos de ninguna clase. No podemos tener con ellos ninguna clase de contacto, cuando no sea para cerrarles el paso, invitándolos a partirnos el alma a tiros, o entregándoles nuestra tarjeta de reto, desafiándolos a muerte. Es triste, es doloroso, que tengamos que abandonar nuestras tiendas de cultura; nuestras bibliotecas, nuestras plumas; pero es necesario. Las entrañas de nuestro país están podridas; y si el remedio no es urgente, prevalecerán para nosotros las frases lapidarias de Costa.

Hemos agotado todos los recursos. Para hablar a los de arriba, hemos gastado todos los diccionarios de la prudencia; para hablar a los de abajo, todo el lexico del «argot» tabernario. De nada han servido las bovinas de papel gastadas: de nada ha servido que nuestros ojos se volvieran casi ciegos leyendo en las páginas abiertas de la vida; de nada ha servido nuestro afán de aprender, para difundir cultura; de nada han servido nuestros cantos de humildad, de verdad y de rebelión. Hemos sufrido todas las vejaciones sin protesta. Hemos puesto al servicio de la razón, todos los esfuerzos para que prevaleciera una era más justa. Hemos propagado sin cesar, la libertad de los hombres y la dignidad de los pueblos. Siempre, siempre, habíamos otorgado a nuestros enemigos nuestra alma ingenua de luchadores, y sin embargo, ya hemos visto de la manera que han pagado nuestra prudencia. Ya lo hemos visto. Por eso ha llegado el momento de cambiar, de procedimientos. Por eso tiene razón Marcelino Domingo. Porque si no es el coraje que haga producir los efectos que se buscan, cuando menos servirá de protesta justa a las voces que claman justicia en el desierto de España.

Por falta de coraje, ha dicho Ortega y Gasset en un mitin, y lo ha preconizado des-

pués el joven diputado por Tortosa, hemos contemplado sin sonrojarnos que un ministro «porque sí» ha destituido a Unamuno; por falta de coraje hemos contemplado la vergüenza de que el periodista más culto y más brillante de España, Angel Samblancat, le llevaran esposado entre ladrones y entre civiles; por falta de coraje del pueblo, contemplamos la serie inacabable de indignidades; una de ellas,—la guerra de Marruecos,—por falta de coraje, ¡también! somos frente al conflicto europeo «neutrales». No lo somos, con altivez, con gallardía, con nobleza: lo somos, por insensibilidad y por cobardía. De manera—hablemos claro—que nuestra «neutralidad» no es ni por humanidad ni por patriotismo: es por miedo... Por falta de coraje hemos amontonado miserias, en vez de amontonar fusiles.

De no prevalecer el santo coraje, continuaremos en el mismo rosario de vergüenzas. Hemos sido maldecidos por todo el mundo, achacandonos el título que nos corresponde, de nación castrada, de nación sin

pulso, de nación sin alma. Y todo eso, por falta de coraje. No hemos sabido protestar ni sublevarnos. No hemos sabido hacer de nuestro ideal espíritu de afirmación, para seguir la ruta de la victoria.

Es necesario el coraje, sí, es necesario. Hemos de saber envenenar el ambiente antes de rendirnos.

Ya lo veis: Ortega Gasset, que todavía hace piruetas en el redil de la monarquía, ha clamado por el imperio del coraje de la opinión. Unamuno, de esta propuesta ha sido voto de calidad. A. B. C. el periódico conservador, no ha mucho, preconizaba la salvación del país, por el rayo, por la violencia... ¿Que más? Veremos si la opinión, y sobre todo la juventud aprovechan la idea.

De no aprovecharla, no tendremos derecho a quejarnos si algún día, oímos una potente voz de ultratumba que nos escupa el rostro con este insulto merecido:

—¡Hijos de perra!

PLATÓN PEIG.

IMMORALITATS PÚBLIQUES

El regidor d'aquest Ajuntament En Josep Germà, defraudador dels interessos comunals

Complicitat de varis empleats consumers

Una immoralitat incalificable comesa per un dels que's diuen representants del poble, ens obliga a pendrer rabiosament la ploma per a protestar tan enèrgicament com se mereix del procedir d'aquest mal ciutadà que amb tan poc escrupul ha befat la suprema voluntat del poble.

Bó será que per a major orientació de l'opinió pública, expliquem detalladament lo ocorregut i de la manera exacte que's descobrí el fet.

Devien esser entre un quart o dos de dugues de la tarde del dimecres passat, que'l carro del fabricant del «Anís del Taup» en Josep Germà, arribà al cap d'amunt del carrer de Durán, cantonada a la Rambla, procedent de Barbarà per la carretera de Barcelona, on dit senyor hi posseeix un magatzem de les seves materies.

L'esmentat carro era ja vigilat desde'l citat poble per un visitador que'l seguí fins en aquella cantonada de la Rambla, on trová al senyor Germà que s'esperava, i coneguts que eren amb el visitador es posaren a parlar tot caminant un poc més endavant del carro. Transcorreguts uns moments de parlar i al esser enfront del portalet que dona entrada al cine Camps, el visitador digué a n'en Germà que se li feia necessari registrar el carro. En Germà va alegar que no portava res, contestant-li el visitador que encara que no portés res tenia l'obligació de mirar-li. Allavors en Germà digué que anava a fer el repartiment a domicili i mentres l'altre insistia en sa demanda i veient aquest impossible sa fugida digué als conductors del carro que anessin cap al seu magatzem, negant-se aixís a tot regoneixement. El visitador digué allavors a n'en Germà si volia acatar l'autoritat ensenyant-li llur credencial, contestant-li que no.

El visitador agafà allavors les riendes del caball per a impedir la seva marxa. Els carreters veient inútil la seva fugida baixaren del carro i apallissaren barbrement al digníssim visitador, inclús el mateix Germà, logrant aixís escapar-se amb el carro, pero sigué aquest recapturat al carrer de Montserrat,

trovant a dintre del carro només que un sol conductor a qui es feu el mateix requeriment i allavors deixà el carro en poder del visitador i aquest junt amb un testimoni el conduiren a la Colecta, on hi trobaren al registrar-lo set barrils de canya i quatre botes de moscatell.

De resultes de les garrolades sofertes el visitador quedà ferit en la mà dreta. No cal dir que s'ha posat en tràmits el Jutjat de primera instancia d'aquesta ciutat.

Segons investigacions fetes es troven complicats en l'assumpte set o vuit guardes consumers que alguns d'ells deixaren pas franc a l'esmentat carro.

Sembla que'l descobriment s'ha fet a conseqüència de les actives gestions del president de la Comissió d'Hisenda senyor Grau, el qual tenia a les seves ordres uns quants individus que exercien secretament el càrrec de visitadors, un dels quals era el que ho descobrí.

Després del fet que describim, nosaltres, abnegats en la norma de vetllar per la moralitat pública i com a tals aimants de tota obra de sanejament, començarem per exigir moralment al Municipi en pès, que obri amb tan rigor com se mereix amb aquest subjecte que sols ha pujat les grades consistorials per a fer-ne ús descaradament en negocis innobles, no reparant que aixó constituïa una profanació al cristall d'honradesa que deuen guardar tots els representants dels sagrats interessos comunals.

Ademés te aquest acte una doble agravant, per haver-se valgut en llur comés de varis empleats consumers qui per respecte a la representació del sollicitant i a la indubtable propina, proporcionaven al mateix tota mena de facilitats.

I en aquest cas l'Ajuntament hi representava, encara que indirectament, un paper d'arcabot, per ser empleats del mateix els que mencionem.

Constitueix també un acte d'incivilitat per haver agredit barbrement al noble funcionari, que cumplint una alta missió de ciutadania, descobrí tan vergonyosa defraudació.

Per totes aquestes poderoses raons, els regidors del Municipi no deuen tolerar que pugi mai més les escales de la casa comunal, imposant-se el deure de tirar-lo a baix en cas de fer-ho; del contrari seria sotscriure la deshonradesa d'aquest mercader.

I ara en quant a la honradesa política del subgecte en qüestió, cal recordar apropòsit que al intentar obtenir l'acta de regidor, la nostra entitat Circol Republicà Federal del qual n'era soci, li comunicà que'l desautoritzava completament i vegent la seva pretensió s'el expulsà del partit.

Empró heus-aquí que uns *gorristes* amics del mateix, el presentaren i es presentà en candidatura i per gracia de l'ignorancia o del "Anís del Taup" triomfà ell i amb ell aquesta descarada defraudació que de molt temps devia durar. Els seus electors poden estar satisfets de la tasca realitzada pel seu elegit.

Aquest es un dels fets capitals que'ns indueixen a defensar xardorosament la supressió del impost de consums, doncs resulta una arcaboteria, puig sols paga o en surt perjudicat l'humil, com succeix a

voltes amb alguna pobre dona qui, per a estalviar deu o quinze cèntims del dret, fa una hora de camí per a comprar oli, sabó, etc. etc., per al consum domèstic i fatalment moltes voltes encar li prenen, mentres que'ls defraudadors com en Germà, tenen la sort de descobrir-se quan ja están cansats de robar, com en el cas present.

Nosaltres que fins avui havem publicat un anunci d'aquest negociant, además de tenir la subscripció, li comuniquem públicament que'l donem de baixa, doncs el seu nom en el nostre setmanari seria una *llàntia* que no volem comportar.

Desgraciadament no ho fan aixís els demés periódics locals, especialment el "Diari de Sabadell" que oculta vergonyosament el nom d'aquest subgecte; empró no ens ha sorprès, car el seu esperit botiguer i jesuític es capàs de fer sempre coses per l'istil.

Per la moralitat i la honradesa en els càrrecs públics no es pod ni es deu callar res, i es per aixó que nosaltres descarreguem la nostra vergassada contra aquets desmoralitzadors.

CONFERENCIANTS IL·LUSTRES

En Pere Corominas

Aquest prestigiós home públic i entès economista, donà, el vespre del divendres de l'altra setmana, en la nova sala d'actes del Centre de Dependents d'aquesta ciutat i davant d'una concurrencia nombrosa i distingida, la seva anunciada conferència, qual tema, «La concurrencia deslleal en el comerç i la seva corruptora influencia en la vida moral del poble» desenrotllà magistralment i amb grandiloqüència.

Hi estavem invitats amb atent comunicat del Consell de la casa.

Tinguerem el gust de saludar a tan il·lustre conferenciant d'arribada al Baixador, on l'esperaven el Consell Directiu i nombrosos amics. Nostre estimat amic i correligionari el digne diputat provincial senyor Sala i Busquets, també s'apressà a saludar al senyor Corominas, fent-li després costat a la estrada.

Unes paraules del president del Centre, en Josep Quer, excusant-se de fer una presentació que éll judicava ociosa i, ja assentada la concurrencia, comença el conferenciant la seva disertació (assentat també, que ho demana) regraciant al Centre l'honor de confiar-li l'inauguració d'un cicle de conferències. Gracies a tots—diu—per venir a escoltar an aquest agitador qui, en qualitat d'amic solament, ve a parlar una mica de cultura, i no a descobrir: a criticar només.

Digué (sumariament): «La civilització occidental ha fet grans pobles, donant uns homes de vasta cultura, de conciencia colectiva, com mai havia vist la humanitat; avui l'Imperi es la suma de totes les mentalitats. El progrés tendeix, conjuncionant nacions germanívolament, a conseguir encara una major anfictionia. Però també els antics vicis prenen noves formes; en els grans nuclis de població on els ciutadans no es coneixen els uns amb els altres, l'immoralitat pública pren proporcions esfereïdores. El magistrat qui abans d'aplicar la llei escrita escolta les paraules del corruptor, acceptant la vil moneda, es indigne de manejar les taules de la Justicia. No pot faltar la idea de justicia, el sentiment de justicia comú, ni en la familia, ni en la societat. Aquesta no vol homes públics que encubertament obrin en perjudici de les necessitats collectives, per una amistat o per diner

rebut; sempre es més digne el lladre que exposa la seva llibertat i la seva vida empuyant un ganivet. Falta encara el valor cívic per a delatar aquest mal del qual la societat n'està encara massa indefensa; d'aquí que la Cambra de Comerç de Londres, que en 1898 obrí una informació entre els productors i comerciants per a corretgir la concurrencia deslleal, es vegés impotent. Cobrar propines per part d'un dependent amb coneixement del seu principal, si bé es oneros pel públic, no entranya immoralitat; es un contracte immoral quan el dependent o tècnic cobra comissions secretes per a fer consumir en preferència articles del fabricant *corruptor* o per a admetre mercaderies averiades, d'inferior qualitat, o mancades de pes en perjudici dels productors o comerciants honrats, que si no volen entregar-se a aquestes pràctiques impures queden condemnats a plegar, i en perjudici també dels amos que'n resulten mal servits. I el mal es general: desde l'alt funcionari qui posa obstacles en el despatx d'un expedient, fins a les manifestacions més raquítiques: la criada de servei qui fa els ulls grossos amb el pes. Baix l'aspecte moral una comissió secreta humilla a qui la reb. El diner que's reb a canvi de la propia dignitat, es un corrosiu dintre l'ànima, la lliga, i posa tares a la mirada. Cal portar a la conciencia dels homes l'afirmació de totes les virtuts. Persuadim-nos de que l'home ha d'ésser cada dia mes bo i lluitem contra tots els símptomes de corrupció. Aquí, cada un, català o espanyol, es una Nació, tot són hostilitats, mirem les coses pels ulls de les altres nacions i mai en benefici dels nostres interessos: ens manca conciencia col·lectiva.»

Nombrosos exemples viscuts, aplicats a manera de sentencies morals, acabaren de portar al convenciment de tots la necessitat d'extirpar aquest mal que tot ho agavella.

Aplausos perllongats. Remerciaments del senyor Quer al conferenciant, a les representacions i demés auditori.

A mitja nit, el Diputat a Corts per Barcelona, empenia el retorn amb un auto cedit generosament per un soci de la casa.

En Pompeu Fabra

L'eminent gramàtic català d'aquest nom, amb ocasió de venir a presidir el Jurat del

passat Concurs escolar de lectura i escriptura de l'idioma català, feu, la vetlla del dissapte dia 24 i a prec de la Associació Protectora de la Ensenyança Catalana, una interessant conferencia dedicada als mestres d'escola, en l'estatge del Centre Català.

Amb absoluta claretat, a tall de càtedra més que de conferencia, demostrà com el català es llengua novo-llatina, igual que'l castellà, el francès del Nord i el del Migdia, l'italià, el portuguès i el rumà. Son dialectes—afegí—de la llengua castellana, el leonès, l'andalus, la llengua que's parla en una regió de Portugal, etc., etc., com ho son de la llengua catalana oficial: el mallorquí, el valencià, el català de Lleida i fins el de la nostra provincia. Els dialectes poden enriquir la llengua i han d'ésser respectats fins a cert punt.

Remarcà l'obligació que tenen els mestres particulars i oficials d'ensenyar als alumnes no ja amb la llengua del país, per a no torturar el cervell dels infants, sinó amb el seu mateix llenguatge (cita casos honrosos de mestres castellans que han sapigut vencer, per a major eficacia en l'ensenyament, la aversió al *dialecto catalán*, que diuen molts castellans.) Els mestres tindran la culpa de que el noi no sàpiga mai bé la seva llengua ni les demés, si no li ensenyen abans la primera (ja fixada); ells seran responsables, si no li ensenyen el català escrit, de que's trovi en l'absurd (admès per rutina) de canviar de llengua al anar a escriure, privant-lo de escriure en català, condició que si es útil a tots, es i serà imprescindible cada dia més a tot funcionari català, per quant el nostre idioma s'usa ja en la majoria de corporacions de Catalunya.

Es aplaudit i felicitat.

Noves

Demà diumenge, a la nit, els regidors en J. Llagostera i Amadeu Aragay, donaran en la Fraternitat Republicana Radical, dues conferències, disertant sobre el tema "Necessitat de suprimir els consums". Per l'importancia del tema es de creure que's veuran forsa concorregudes.

A la tarde tindrà lloc en la mateixa entitat, ball amb la orquesta Fatxendas.

—La próxima setmana publicarem un article del nostre distingit col·laborador Miquel Matz Alarcon, epigrafiat "Capitulo XX", que no publiquem avui per falta d'espai.

—Han visitat nostra redacció els periódics "El Pueblo" de Tortosa i "El Ciclón" de Terrassa.

Establim amb gust el canvi.

—Per a demà diumenge, a les 9 de la nit, se celebrará un grandios i extraordinari Ball de Vetlla en la espaiosa sala del Circol Republicà Federal, executant els programes l'aplaudida Banda Municipal de nostra ciutat. Abans de començar el ball, escullit concert en el saló café per la mateixa Banda.

—Per falta d'espai deixem de ressenyar la sessió de l'Ajuntament, celebrada dimarts passat, que carresqué d'importancia, la "Ideologies", els "Ecos" i les "Notes i Comentaris".

—Diumenge passat tingué lloc l'anunciat benefici organitzat per la Joventut Recreativa, per el conseqüent correligionari nostre en F. Moliner Salcedo, pres a la presó de Terrassa, per els motius que tothom sab. El resultat que s'obtingué fou molt satisfactori, essent 92'15 pessetes les que foren posades en mans del beneficiat, pel president de la dita Joventut.

—Amb motiu que tenir d'ésser a Madrid per a assistir a l'obertura de Corts el digníssim diputat per Tortosa don Marcellí Domingo, ha quedat aplaçada la conferencia que'l mateix tenia que donar ahir vespre al C. de D. del C. i de la I.

Impremta de J. Sallent i Prat, Sant Quirce; 32; Teléfon 520

Kiosc de Canaletes

Cervesa **E. Petry,**

S. EN C.

Exigeixis en els taps la marca del Representant

Gasseosa F. PANÉ

Se serveix a domicili

Rambla, 198

Latorre, 2

La Mutual Vascongada

Societat Espanyola Popular d'Estalvi i Previsió
Autoritzada legalment amb fetxa 26 Decembre 1910

Aquesta Societat te constituída la fiança o el dipòsit de garantia que exigeix la Llei, funciona baix la inspecció del Estat Espanyol i d'acord amb els preceptes de la Llei de Segurs de 14 Maig de 1908

OBJECTE DE LA SOCIETAT

Crear un capital a cada un dels seus socis, mitjantsant entregues desde 5 pessetes al mes, durant deu anys.

PROBLEMES QUE RESOLT:

Socor per a la viudetat :: Herencia per a la familia :: Capital per a l'obrer :: Retir per a la vellesa :: Dots per els fills :: Protecció als orfes.

Representant a Sabadell

JOAN JUNCÁ

Carrer LLOVET, 17

Dipòsits de ciment armat

Compra i venda de línques

J. MANICH

Turull, 49 i 51 Telèfon 531

Fotografía Moderna

Fotografies, Ampliacions
Postals i Reproduccions

PREUS
ECONOMICS

Gurrea, 50
Sabadell

Donya María de la Riva de Ortiz
MESTRA SUPERIOR

donarà classes nocturnes i diurnes en sa casa i a domicili, en hores i a preus convencionals.

INDUSTRIA, 3 - 1.er Esquerra

També en el mateix domicili, i per professor competent, es donaran classes de 1.ª i 2.ª ensenyança.

PERE SELVAS

GUARNICIONER

OBJECTES DE VIATJE

Avinguda de Joaquim Costa, 6 i 8

4 PTES. DIÀRIES

Es el sou que guanya tota persona d'abdós sexes, que sapiguent escriure amb una lletra regular, desitgi ocupar ses estones vagaroses en un facilíssim TREBALL D'ESCRITURA que necessitem profusament per a la propagació de nostres invents a Espanya. No es te de comprar res. S'envien gratis detallades referencies, escrivint als ESTABLECIMIENTOS LISBONENSES, Rua da Prata, 156, Lisboa, (Portugal).

Rafael Guerra del Río
ADVOCAT

Te overt son despatx a Sabadell tots els divendres
Tres-creus, 13 - baixos

**SABATERIA
TOUS**

Es la casa que ven el calçat més elegant
i més ben confeccionat a preus reduïts

EMPRESA DE POMPES FÚNEBRES

Societat colectiva -- 3 Sucursals amb telèfon

Safreig-Vell, n.º 18
Telèfon 504

Rambla, n.º 18
Telèfon 506

San Pau, n.º 9
Telèfon 508

Un 45 per % d'economía en tota classe d'enterros :: CORONES a preu de fàbrica
UNICA EMPRESA QUE POSSEEIX CAMBRA DE DESINFECCIÓ

Enterros a plassos a UNA pesseta setmanal. — Cotxe especial per a portar els baguls a domicili. — Desinfecció a domicili gratis. — Servei permanent.

Fàbrica i taller: Arrabal de dins, 12

LA OMEGA